

کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران

همکاران عزیز و حق طلب و مبارز!

آزاد شدن سیزده نفر از نمایندگان و فعالین سندیکای کارکنان شرکت واحد، که با یورش ناگهانی نیروهای سرکوبگر دولت جمهوری اسلامی دستگیر و زندانی شده بودند، قطعاً خبر بسیار خوشحال کننده‌ای برای خانواده های آنان و تمامی کارگران بود. نباید فراموش نمود، که این اعتراض و اعتصاب جسورانه شما عزیزان علیه این تعدی و تعرض غیر انسانی و زورگویانه دولت سرمایه داری ایران بود که این عزیزان را از اسارت آزاد نمود. با این همه، کار پایان نیافته است؛ چرا که دولت جمهوری اسلامی با در اسارات نگه داشتن منصور اسانلو به جرم اتهامات واهی در صدد است این بار از طریق «قانون» و با تهاجم ارگان‌های سرکوب گر خود، سندیکای کارکنان شرکت واحد را به تعطیلی بکشاند و شما عزیزان را از ادامه مبارزات حق طلبانه تان باز دارد.

حقیقت این است که «جرم» منصور اسانلو، از نظر دولت جمهوری اسلامی، تلاش در راه ایجاد تشکیلی در دفاع از حقوق بخشی از کارگران ایران و هم چنین شرکت در دفاع از حقوق انسانی پنج تن از همکاران خود – که به ناحق در مراسم اول ماه مه سال ۱۳۸۳ در سقز دستگیر و مدتی پیش به زندان و تبعید محکوم شده‌اند – است. منصور اسانلو را در اسارت نگه داشته‌اند، تا به کارگران ایران بفهمانند که این رژیم با کارگری که برای احقاق حقوق طبقه خود تلاش می‌کند، از حقوق همکاران خود دفاع می‌نماید، و مبارزه‌ای را سازمان می‌دهد، چه رفتاری خواهد کرد. دولت سرمایه داری ایران اتهام واهی «همکاری با سازمان‌های سیاسی مسلحانه» را به منصور اسانلو بسته است، تا به کارگران ایران بفهماند که حق داشتن هر گونه فکری برای تغییر اوضاع و بهبود وضعیت کارگران و جامعه برای آنان «جرم» است. دولت سرمایه داری ایران، منصور اسانلو را به ایجاد اغتشاش متهم کرده است، تا به کارگران ایران بفهماند که هر گونه تلاش آنها برای فعالیت متشکل و سازمان یافته جهت کسب حقوق انسانی خود از نظر این دولت اغتشاش علیه نظام سرمایه داری است. دولت جمهوری اسلامی، منصور اسانلو و همکاران وی را دستگیر کرد، تا مبارزه کارکنان شرکت واحد برای دریافت حقوق معوقه و افزایش دستمزدهای ناچیزشان را به شکست بکشاند. از این رو، تا زمانی که منصور اسانلو در اسارت جمهوری اسلامی باقی است و تشکل کارکنان شرکت واحد به رسمیت شناخته نشده است، این مبارزه به فرجام نرسیده است و تا کسب اهداف انسانی و محقانه خود باید ادامه یابد.

همکاران عزیز و مبارز!

شما برای ایجاد تشکل و احقاق حقوق خود، درست به مانند سایر فعالین کارگری، پای به میدان مبارزه گذاشته‌اید. از همین رو هم مورد تهاجم ارگان‌های سرکوبگر دولت سرمایه داری قرار گرفته‌اید و فعالین تان به اسارت گرفته شده‌اند. آنها را به اسارت گرفته‌اند، تا شما عزیزان را مرعوب کنند، تا شما را به سکوت وادار سازند، و به ستم و استثمار خود علیه شما ادامه دهند. در برابر این تعرض و تعدی سرمایه داران، برای این که بتوانید به مبارزه خود ادامه دهید – و در عین حال، برای این که تهاجمات و ترفندهای ارگان‌های سرکوبگر دولت سرمایه داری را خنثی سازید – مناسب و ضروری است که به یک سلسله ابتکارات مشابه: روشن نگاه داشتن چراغ های اتوبوس‌ها، دریافت نکردن بلیط از مسافران، اعتصابات موضعی و... دست بزنید. و این ابتکارات و اقدامات را با اعلام خواست: تا زمانی که منصور اسانلو از اسارت آزاد نگردد و تشکل کارکنان

شرکت واحد به رسمیت شناخته نشود، چراغ های اتوبوس ها را در تمام روز روشن نگاه خواهید داشت و از مسافران بلیط اتوبوس دریافت نخواهید کرد، آغاز نموده و ادامه دهید. و از مردم هم بخواهید که به آن دسته از رانندگانی که چراغ های اتوبوس های خود را روشن نگاه نمی دارند یا از مسافرین بلیط می خواهند، بفهمانند و آنها را تشویق نمایند که به صف مبارزه همکارانشان بپیوندند.

همکاران عزیز و مبارز!

مطالبات شما در زمینه دریافت حقوق معوقه، افزایش دستمزدها، به رسمت شناخته شدن تشکل مستقل خود، بهبود شرایط کار، برخورداری از امکانات مناسب یک زندگی محترم و شایسته انسان و...، مطالبات کل طبقه کارگر در ایران است. موفقیت و شکست شما در مبارزه برای دست یابی به این مطالبات هم، از این رو، موفقیت و شکست کل طبقه کارگر خواهد بود. پس یک شرط اساسی موفقیت در این مبارزه و دست یابی به این مطالبات، حضور متحد و یک پارچه همگی کارگران در آن است. شما قطعاً می کوشید که تعداد هر چه بیشتری از کارکنان شرکت واحد را به شرکت در این مبارزه قانع کنید، این کاری درست، ولی ناکافی است! شما باید از سایر کارگران هم بخواهید و آنها را هم قانع کنید که از این مبارزه حمایت و به هر شکل ممکن در آن شرکت کنند. حمایت بخشی از کارگران ایران خودرو از مبارزه و مطالبات شما، اقدامی به موقع و عزیز بود. نه تنها کارگران سایر رشته های تولیدی و خدماتی هم – مانند کارگران ایران خودرو – باید از این مبارزه حمایت کنند، بلکه این حمایت باید اشکال عملی تر و موثرتری به خود بگیرد. دست از کار کشیدن کارگران ایران خودرو، معلمان، پرستاران، روزنامه نگاران، کارگران نفت و...، شرکت آنها در تجمعات اعتراضی شما یا هر شکل ممکن و مناسب دیگری از حضور عملی و موثر در این مبارزه مشترک طبقاتی، بدون تردید نیروی قدرت مندتری را وارد میدان این مبارزه خواهد کرد و عاقبت دولت سرمایه داری را به عقب نشینی و شکست وادار خواهد نمود.

همکاران عزیز و مبارز!

فعالین و مبارزین کارگری در خارج از ایران هم تلاش می کنند، تا افکار عمومی و به خصوص کارگران و تشکلات کارگری سایر کشورهای دنیا را به همبستگی و حمایت از مبارزات حق طلبانه شما همکاران عزیز فرا بخوانند. باشد که تهاجمات و ترفندهای ارگان های سرکوبگر دولت سرمایه داری ایران را با همبستگی پرشور کارگری بی اثر سازیم و زمینه های یک جامعه ی انسانی فارغ از ظلم و ستم و نابرابری را فراهم بیاوریم.

با سپاس و همبستگی بین المللی کارگری

محمد شمس

۱ ژنویه ۲۰۰۶